

Que un conductor se mate conduint un cotxe és, evidentment, una cosa accidental: un accident. Però que, cada any, milers de persones se maten en les carreteres no és un accident. Això té un altre nom: homicidi. No sabia dir en quin grau. Quasi mil persones van morir **l'estiu passat** en les carreteres. Mil persones que no van gaudir d'una vida detalladament biografiada a les televisions i als periòdics, com va passar, recordem-ho, amb les víctimes dels atemptats de l'onze de març o el de setembre.

Quina és, doncs, la metxa que encén el foc de la nostra indignació? Quina classe de consciència és la nostra que ens mena a mobilitzar-nos contra les matances dels Estats Units a l'Iraq i, en canvi, no ens duu a fer el mateix contra les matances d'una màquina perillosa com és l'automòbil? El cap de setmana passat van morir quasi 40 persones per accident de tràfic, joves bona part d'ells, que en sumen 150 a les de la primera quinzena de juliol. La nostra passivitat davant d'aquesta violència em confirma que solament ens rebel·lem contra allò que ens interessa o contra allò que ens volen fer pensar que ens interessa.

Estem parlant d'una plaga mundial que hem assumit sense complexos i que mata a més de 3.000 persones cada dia en el món; més que la SIDA, més que les guerres i més que el càncer.

L'Organització Mundial de la Salut (OMS), que ja ho considera una malaltia, ha començat a fer campanya perquè els estats no volen o no els interessa comprendre que els accidents són un problema de salut pública i, a més, una gran sagnia per a les arques públiques.

Com les **armes de foc**, un cotxe pot convertir-se en una màquina de matar en mans de segons qui. I qui té un arma, se sent poderós, menysprea als altres, es confia o va massa alerta i, al capdavall, viu en la il·lusió i el deliri de què té el control totes les situacions.